

Arrest

nr. 51 918 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 28 maart 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 september 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die deze beslissingen bij arrest nummer 23 684 van 25 februari 2009 vernietigde.

1.4. Op 11 juni 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van beide verzoekers.

1.5. Tegen de in punt 1.4. bedoelde beslissingen dienden verzoekers op 13 juli 2009 beroep in bij de Raad, die dit beroep bij arrest nummer 35 557 van 8 december 2009 verwierp.

1.6. Op 8 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nieuwe beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van beide verzoekers.

1.7. Verzoekers dienden op 4 november 2009 een beroep in bij de Raad tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissingen. De Raad weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van beide verzoekers bij arrest nummer 37 479 van 25 januari 2010.

1.8. Op 2 april 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.9. Op 23 augustus 2010 werd de in punt 1.8. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Deze beslissing werd verzoekers betekend op 7 september 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds maart 2008 in België verblijven, sociale bindingen hebben in België, een arbeidskaart C hebben aangevraagd, een arbeidsovereenkomst voorleggen, Nederlandse les gevolgd hebben, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben, een inburgeringsproject gevolgd hebben, lid zijn van fitnessclub Health City en betrokkene (A.S.) actief is in een karateclub, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 25.01.2010 met een beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan te vrezen voor hun leven en fysieke integriteit wegens bekering tot het protestantisme doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). (…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van hun verzoekschrift vragen verzoekers de Belgische Staat te veroordelen tot de gerechtskosten.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voornamelijk geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpen verzoekers een schending op van *“de materiële motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit art. 62 Vreemdelingenwet en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, gekoppeld aan de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de plicht om geen manifeste beoordelingsfouten te maken.”*

3.2. In een eerste onderdeel van het middel betogen verzoekende partijen als volgt:

“Eerste onderdeel:

De bestreden beslissing heeft het regularisatieverzoek (verzoek tot machtiging verblijf) onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden, zoals voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet, zouden zijn aangevoerd.

Replik:

De door verzoekers uitvoerig ingeroepen elementen ter staving van het bestaan van buitengewone omstandigheden werden allen, in één lange zin, afgewezen op een stereotype manier die niet getuigt van een werkelijk onderzoek van die ingeroepen elementen en de daaraan gekoppelde bewijsstukken.

Er staat inderdaad in de beslissing: “Het feit dat betrokkenen sinds maart 2008 in België verblijven, sociale bindingen hebben in België, een arbeidskaart C hebben aangevraagd, een arbeidsovereenkomst voor/eggen, Nederlandse les gevolgd hebben, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben, een inburgeringsproject gevolgd hebben, lid zijn van fitnessclub Health City en betrokkene (A.S.) actief is in een karateclub, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

De op deze manier geformuleerde afwijzing getuigt geenszins van een onderzoek waaruit de Raad kan afleiden dat een belangenafweging werd gemaakt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften van art. 9 alinea 2 Vreemdelingenwet, en anderzijds de toepassing ervan en de eventuele ongemakken voor de betrokkenen in het concrete geval.

Zie: RvS 01 .04.1996, nr. 58.969, TVR 1997, afl. 1, 29-31.

De aangevochten beslissing is derhalve onvoldoende gemotiveerd, mits stereotiep elke ingeroepen persoonlijke omstandigheid werd afgewezen zonder per omstandigheid ook maar enige duiding of motivering te geven.”

3.3. In een tweede onderdeel van het middel betogen verzoekende partijen als volgt:

“Tweede onderdeel:

Door DVZ werd geoordeeld: “De duur van de procedure, nl. 1 jaar en 10 maanden, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Er is, voor het nemen van een definitieve beslissing op de asielaanvraag, wettelijk geen termijn vastgelegd waarbinnen over het asielverzoek moet geoordeeld worden.

Het nemen van een definitieve beslissing, zonder dat de vertraging te wijten is aan het persoonlijk gedrag van de betrokkene, binnen een termijn van om en bij 2 jaar, kadert niet meer in de redelijke termijn vereiste.

Het is in die tussentijd dat de banden van de betrokkene met de Belgische samenleving op een aantal vlakken hechter en hechter worden, waardoor een omstandigheid ontstaat die als buitengewoon moet gekwalificeerd worden en derhalve moet toelaten de verblijfsmachtiging in België aan te vragen.

Vermits het steeds de bedoeling van de wetgever is geweest om de asielprocedures zo kort mogelijk te houden en derhalve komaf te maken met de langdurige procedures — die overigens telkens geleid hebben tot regularisatiecampagnes —, kan DVZ niet zonder een manifeste inschattingsfout te maken, stellen dat een termijn van 1 jaar en 10 maanden niet onredelijk lang is.

Geen enkele beleidsverantwoordelijke zal immers dergelijke termijn van 1 jaar en 10 maanden durven hanteren als beleidslijn inzake de gemiddelde duur van een asielprocedure!”

3.4. In een derde onderdeel van het middel betogen verzoekers als volgt:

“De beslissing stelt dat er geen bewijzen worden voorgelegd voor de vrees voor hun leven of fysieke integriteit wegens de bekering tot het protestantisme en “het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Nochtans had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 37.479 van 25.01.2010 op pag. 7 onder 2.2.4. overwogen:

“De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken 3 en 4, met name Bible Correspondence Course, lessen 5 t/m 10 en een kopie van drie enveloppen waarin deze cursussen hem per brief vanuit

het Verenigd Koninkrijk werden toegestuurd, tonen aan dat verzoeker contact heeft gezocht met religieuze instanties en in België inspanningen levert om zich te verdiepen in het protestants geloof, doch vormen op zich niet het bewijs van de door verzoeker voorgehouden bekering in Iran en de daaruit voortvloeiende vermeende vervolging.”

De RvV heeft dus gesteld dat deze stukken enkel een mogelijke bekering tot het protestantisme aantonen in België (en niet in Iran).

Indien de interpretatie van deze overweging wordt gevolgd, dan staat wel degelijk vast dat minstens eerste verzoeker — vermits hij het is die zich tot voormelde religie bekeerde — een ernstig probleem zou ondervinden bij terugkeer naar Iran.

In tegenstelling tot de genomen beslissing, was er dus wel degelijk een ernstig te nemen hinderpaal om terug te keren naar het land van herkomst (Iran) om aldaar via de reguliere weg een machtigingsaanvraag in te dienen.”

3.5. In hun repliekmemorie volharden verzoekende partijen in de eerste tweede onderdelen van het enig middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en voegen zij m.b.t het derde onderdeel van het middel nog het volgende toe:

“Verweerder stelt op pag. 6, alinea 5 van zijn nota:

“Verzoekers maken niet duidelijk wat zij in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf toegevoegd hebben aan dit verhaal, wat nog niet beoordeeld werd in de reeds doorlopen asielprocedure.”

Verweerder antwoordt echter niet op het argument dat in het asiëldossier van verzoekers, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25.01.2010 wel de mogelijke bekering tot het protestantisme in België aanvaardde, maar niet toen zij nog in Iran verbleven (minstens, van dit laatste lag onvoldoende bewijs voor, aldus RvV).

Verzoekers hebben gesteld dat ook de bekering van eerste verzoeker tot deze religie in België een ernstig probleem stelde voor de terugkeer naar Iran, waardoor dus een buitengewone omstandigheid was ontstaan, in de zin van het art. 9bis Vreemdelingenwet.

Dat is hun kritiek op de genomen beslissing.”

3.6. Ook al baseren verzoekers zich op artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de uitdrukkelijke motiveringsplicht, blijkt uit hun betoog dat zij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.7. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.8. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegheid.

3.9. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.10. Voor wat betreft het eerste onderdeel van het enig middel dient erop gewezen te worden dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

3.11. De Raad acht het geen schending van de materiële motiveringsplicht indien de verwerende partij met betrekking tot de door verzoekende partijen ingeroepen elementen die alle betrekking hebben op hun ontwikkeld privé- en arbeidsleven in België, waarbij ze blijkens hun in punt 1.8. bedoelde aanvraag zelf nalaten uiteen te zetten waarom deze elementen op zich genomen het voor hun onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen, oordeelt dat zij niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België worden ingediend.

3.12. Waar verzoekende partijen ter ondersteuning van hun betoog verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 1997 wijst de Raad erop dat dit arrest betrekking had op een motiveringsgebrek in de bevelen om het grondgebied te verlaten die uitgereikt waren aan de ouders van Iraanse onderdanen die eerder het vluchtelingenstatuut hadden gekregen. Verzoekers kunnen bezwaarlijk voorhouden dat hun geval waarin als elementen worden ingeroepen, *“sociale bindingen, (...) een arbeidskaart C, (...) een arbeidsovereenkomst (...), Nederlandse les (...), een cursus maatschappelijke oriëntatie (...), een inburgeringsproject (...), lid zijn van fitnessclub Health City (...) en actief (...) in een karateclub”* vergelijkbaar is met een geval waarin de gemachtigde van de minister nalaat rekening te houden met en te motiveren inzake de moeilijkheden die de ouders van erkende vluchtelingen zouden ondervinden bij hun terugkeer in Iran om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.13. Voor wat betreft het tweede onderdeel van het enig middel blijkt uit het betoog van verzoekers dat ze de duur van de asielprocedure van 1 jaar en 10 maanden als een onredelijke lange termijn beschouwen omdat de vertraging niet te wijten is aan hun persoonlijk gedrag. Met dit betoog geven verzoekers aan dat zij een andere appreciatie van de feiten hebben dan de verwerende partij maar de Raad kan gelet op het gestelde in punt 3.6. onmogelijk plegen dat de appreciatie van verzoekers de enige redelijke is en dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout, te meer daar zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota *“geen enkele wetsbepaling bepaalt hoelang een asielprocedure maximaal mag duren”* en dat er rekening gehouden moet worden *“met de verschillende beslissingsniveaus en beroepsmogelijkheden die door verzoekers ten volle zijn benut”* waarbij de Raad bijkomend vaststelt dat de Raad een eerdere beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in verzoekers' zaak vernietigde (cfr. punt 1.3).

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.14. Verzoekers leiden uit de geciteerde passage van het arrest nummer 37 479 van 25 januari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af dat de Raad *“heeft dus gesteld dat deze stukken enkel een mogelijke bekering tot het protestantisme aantonen in België (en niet in Iran).”* Deze lectuur mist echter feitelijke grondslag nu de Raad zich in het arrest 37 479 niet uitgesproken heeft over *“een mogelijke bekering tot het protestantisme in België”* en er enkel gewag gemaakt wordt van eerste *“verzoekers lidmaatschap en interesse voor het protestantisme”* en *“inspanningen (...) om zich te verdiepen in het Protestantse geloof.”*

“(…) Uit de gegevens van het administratief dossier en de uitgebreide weergave ervan in de motivering van de bestreden beslissingen blijkt immers dat verzoeker geen antwoord kon geven op verschillende elementaire kennisvragen aangaande de religie waartoe hij zich beweerdelijk bekeerd heeft. Van een

asielzoeker kan evenwel verwacht worden dat hij kan antwoorden op vragen die bezwaarlijk ingewikkeld kunnen worden genoemd voor iemand die beweert om godsdienstige redenen zijn land te zijn ontvlucht, en die betrekking hebben op het geloof waartoe verzoeker zich, na een in zijn droom beleefde fascinerende ontmoeting met Jezus-Christus, bekeerde.

Het door verzoeker neergelegde bewijs van zijn lidmaatschap van de Evangelical Church of Bangkok, het gegeven antwoord op de vraag of hij in Iran religieuze lectuur had, zijn briefwisseling met een zekere K. A., tonen verzoekers lidmaatschap en interesse voor het protestantisme aan, hetgeen niet betwist wordt, doch zijn niet van aard afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoekers geloofswending weinig oprecht blijkt te zijn gelet op zijn geëtaleerde gebrekkige kennis van het protestantse geloof waartoe hij voorhoudt zich te hebben bekeerd.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken 3 en 4, met name 'Bible Correspondence Course' lessen 5 t/m 10 en een kopie van drie enveloppen waarin deze cursussen hem per brief vanuit het Verenigd Koninkrijk worden toegestuurd, tonen aan dat verzoeker contact heeft gezocht met religieuze instanties en in België inspanningen levert om zich te verdiepen in het Protestantse geloof, doch vormen op zich niet het bewijs van de door verzoeker voorgehouden bekering in Iran en de daaruit voortvloeiende vermeende vervolging.

Verzoekers slagen er bijgevolg niet in desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de vaststellingen aangaande verzoekers geëtaleerde gebrek aan kennis betreffende het Protestantisme, de geloofwaardigheid van het relaas volledig ondermijnt, des te meer gelet op het feit dat verzoekers bekering verzoekers hun directe vluchtaanleiding betreft."

3.15. Verzoekers' betoog dat er "dus wel degelijk een ernstig te nemen hinderpaal (is) om terug te keren naar het land van herkomst (Iran) om aldaar via de reguliere weg een machtigingsaanvraag in te dienen" mist feitelijke grondslag en hiermee slagen ze er niet in de stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing te doen wankelen waar deze overweegt dat: "*Betrokkenen halen aan te vrezen voor hun leven en fysieke integriteit wegens bekering tot het protestantisme doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."*

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA